

Патријарх Порфирије: Радуј се, Херцеговино, земљо Светог Саве!



Ево земље свете, ево Херцеговине, где дођох с помишљу да могу тешити, а заправо бих утешен чињеницом и истином да је овде све Црква. Најпре, браћо и сестре, ви – иконе Божје, синови Светог Саве, духовна деца Светог Василија Острошког и плодови духовни молитве и подвига владике Атанасија.

Ваше преосвештенство, у Христу брате и саслужитељу, браћо архијереји, часни свешеници, преподобно монаштво, браћо и сестре, радујем се данас у Духу Светом, радујем се лепоти и радости блажене Херцеговине и зато и сам гледајући у Херцеговину кличем: Радуј се, Херцеговино! Радуј се земљо Светог Саве! Радуј се њиво Светог Василија Острошког! Радуј се башто блаженопочившег владике Атанасија! Радујмо се, браћо и сестре, сви заједно љубави Божјој и лепоти храма Његовог.

Благодаћу Божјом и љубављу нашег Владике дошао сам овде и са помишљу, како рече Владика, да утешим, али, међутим, све се окренуло и по речима апостола Павла заправо дођох да се утешим вером вашом и својом, јер како крочих на ову херцеговачку земљу и у град Требиње, у свету околину манастира Тврдоша, читавим својим бићем разумео сам шта то значи да је свет створен да буде Црква. Ми знамо да је Црква тело Христово, да је живи Господ глава Цркве, а сви ми, који смо крштени у име Свете Тројице који смо погружени у Христа, удови смо тог тела. То јесте Црква, али Црква је више од тога! Читава творевина, сва твар је позвана да буде Црква. Ево земље свете, ево Херцеговине, где дођох с помишљу да могу тешити, а заправо бих

утешен чињеницом и истином да је овде све Црква. Најпре, браћо и сестре, ви – иконе Божје, синови Светог Саве, духовна деца Светог Василија Острошког и плодови духовни молитве и подвига владике Атанасија. Ви, пре свега, јесте Црква, али је Црква и овај камен који видимо и који додирујемо. Црква је и Требишњица и сваки чемпрес који је око нас. Све то је, као ретко где, Црква овде, у Херцеговини, не само по себи и аутоматизмом, него управо због корена који је засадио Свети Сава, због духовног заливања и неговања који је чинио Свети Василије Острошки, а онда и сабирања плодова који су чинили сви потоњи епископи и свештеници на овом простору. Све то заједно јесте плод Духа Светог и благодати Божје, али и подвига људског, подвига светих, све до мученика житомисличких и пребиловачких, али и до молитава свих вас, браћо и сестре. Ретко који народ може рећи за себе да у ономе који је духовно усмерио стазе и стопе тог народа, у тој личности, јесу спојена два господства, два грађанства, да су у једној личности спојени, небеско одозго грађанство и господство и земаљско одоздо. То јесте Свети Сава. Тај темељ је започео у његовој личности овде, у Херцеговини, где је започела симбиоза и јединство та два господства, где је земаљско оплемењено, прожето и преосмишљено небеским, љубављу опредељено за небеско у личности Светог Саве. Опредељењем да све треба да буде небеско, и оно што је земаљско да дише Духом Светим, и оно што је тварно што је материја, и оно што је природа позвано је да буде прожето Духом светим, да буде освећено Духом Светим, а то не може само по себи, већ искључиво и само када имамо живе олtare, када имамо живе храмове Духа Светог, какав је био Свети Сава и од њега до наших дана сви ви, браћо и сестре. Да нисте и ви у Духу потомци – и опет не по аутоматизму, него својом вољом, својим опредељењем, својим подвигом, својом љубављу – да нисте и ви словесна бића, словесне личности и храм Духа Светог, не би се могао доживети доживљај какав сам ја имао, а то је да дошавши у Херцеговину улазим у један огроман велики светосавски храм, онај храм који је Свети Сава засадио 1219. године, где је поред других епархија основао Епархију хумску са седиштем у Стону, епархију која је обухватала хумску земљу и Травунију.

Браћо и сестре, заиста како вели апостол Павле, дошао сам да се утешим вером вашом. И ево, утеха се претвара у радост, претвара се у славословље, у молитву, у молитву коју чинимо сви заједно, у читав свет, да Господ заиста у немирним временима у којима смо суочени, као што су била немирна времена пре нас, спусти своју благу руку и благослови све људе, да у њима проради срце у коме станује благодат Духа Светог, да проради срце тако да ми људи собом, својим промашајима, својим грехом не спречавамо ту благодат да дејствује плодотворно и спасоносно. Ово је место са којег имамо

право да узнесемо ту молитву и наду и веру, молитву макар била и скромна и немушта, коју ћемо упутити да далеко допире, јер је испреплетана и подржана молитвама светих из рода нашег, знаних и незнаних.

Нека би Господ дао да мир сиђе на све нас, на читав свет, да завлада Царство Његово, да препознамо једни друге као браћу, да разумемо да смо једни другима потребни, да нико, опет по речима апостола Павла, не може рећи оном другом: Ниси ми потребан. Свако је сваком потребан, али је потребно да свако од нас вером, надом и љубављу покаже елементарно смирење да препозна једнако вредног човека у ономе који је поред њега и да само кроз тог који је поред њега, једнако вредног, може остварити сусрет са Богом, може остварити смисао и радост постојања. Нека би Господ дао мир, радост и љубав, све оно што већ постоји овде, у овој Цркви херцеговачкој, у овој земљи светој херцеговачкој. Нека би дао то свима нама, браћо и сестре, свима вама, вашим породицама, сродницима, ближњима, а све то, ево, у васкршњој радости у којој се још увек налазимо, молимо се и измолимо за читав свет. Нека сте благословени! Препоручујемо се ми, епископи наше помесне Цркве, вашим молитвама, а знајте да и сте ви увек у нашим срцима, да вас истински у Христу љубимо и волимо, да вас носимо са собом и да све скромне молитве где год да смо и за вас нашу, браћу и сестре, упућујемо Једном у Тројици Богу, Оцу и Сину и Светом Духу, кога славимо овде, али и увек и у векове векова. Амин!

spc.rs